FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J. MAZÁK

fremsat den 16. september 2010 [1]

I — Indledning

1. Ved kendelse af 14. oktober 2008, som Domstolen modtog den 20. marts 2008, har Bundesgerichtshof (Forbundsdomstolen) (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF forelagt Domstolen spørgsmål til præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer [2] (herefter »forordning nr. 510/2006«).

2. Forelæggelsen er foretaget i en sag mellem Bayerischer Brauerbund eV (herefter »Bayerischer Brauerbund«) og Bavaria NV (herefter »Bavaria«) vedrørende Bavarias ret til fortsat beskyttelse og brug i Tyskland af et internationalt varemærke indeholdende ordet »Bavaria«, henset til det forhold, at navnet »Bayerisches Bier« med virkning fra den 5. juli 2001 er blevet registreret som en beskyttet geografisk betegnelse (herefter »BGB«) i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 1347/2001 af 28. juni 2001 om supplering af bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 [3] (herefter »forordning nr. 1347/2001«).

3. Den forelæggende ret ønsker i det væsentlige vejledning om, hvorledes det skal afgøres, når BGB'en og varemærket er i konflikt med hinanden, om BGB'en »Bayerisches Bier« er først i tid i forhold til Bavarias varemærke med den virkning, at beskyttelsen af dette varemærke kan ophæves.

4. Den forelæggende ret ønsker med dette formål oplyst, hvilke fællesskabsretlige bestemmelser der regulerer en konflikt mellem et varemærke og en BGB, såsom »Bayerisches Bier«, som er blevet registreret i henhold til den »forenklede« procedure i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler [4] (herefter »forordning nr. 2081/92«), og nærmere bestemt hvilket tidspunkt der er afgørende for BGB'ens tidsmæssige prioritet.

1 — Originalsprog: engelsk.
2 — EUT L 93, s. 12.
3 — EFT L 182, s. 3.
4 — EFT L 208, s. 1.

5. Den foreliggende sag har nær sammenhæng med og er delvist sammenfaldende med sag C-343/07, Bavaria og Bavaria Italia, hvori jeg fremsatte mit forslag til afgørelse den 18. december 2008, og hvori Domstolen afsagde sin dom den 2. juli 2009 [5].

II — Relevante retsforskrifter

A — *Forordning nr. 2081/92*

6. Forordning nr. 2081/92 har til mål at opstille en ramme for Fællesskabets regler om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for visse landbrugsprodukter og levnedsmidler i tilfælde, hvor der er en sammenhæng mellem produktets eller levnedsmidlets kendetegn og dets geografiske oprindelse. Forordningen indfører på fællesskabsplan et system for registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, som sikrer beskyttelse i alle medlemsstater.

7. Forordning nr. 2081/92 fastsætter både en normal og en forenklet procedure for registrering af en beskyttet oprindelsesbetegnelse (herefter »BOB«) eller en BGB.

8. Den normale procedure for en BOB eller en BGB er reguleret i artikel 5-7 i forordning nr. 2081/92. Forordningens artikel 6, stk. 2, bestemmer:

»Hvis Kommissionen på baggrund af bestemmelserne i stk. 1 drager den konklusion, at en betegnelse opfylder betingelserne for beskyttelse, offentliggør den i *[Den Europæiske Unions] Tidende* ansøgerens navn og adresse, betegnelsen på produktet, de vigtigste punkter i ansøgningen, henvisningerne til de nationale bestemmelser vedrørende dets tilvirkning, produktion eller fremstilling og om nødvendigt de betragtninger, der ligger til grund for afgørelsen.«

9. Den forenklede procedure for registrering af BGB'er og BOB'er, der finder anvendelse på navne, som allerede eksisterede på den dato, hvor forordning nr. 2081/92 trådte i kraft, findes i forordningens artikel 17, som bestemmer følgende:

»1. Inden seks måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller, i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen beskyttelsesordning, hvilke hævdvundne betegnelser de ønsker at registrere i henhold til forordningen.

5 — Sml. I, s. 5491.

2. Kommissionen registrerer efter fremgangsmåden i artikel 15 de i stk. 1 omhandlede betegnelser, som omfattes af artikel 2 og 4. Artikel 7 finder ikke anvendelse. Artsbetegnelser registreres dog ikke.

Mærker, der er registreret i strid med første afsnit, annulleres.

3. Medlemsstaterne kan bibeholde den nationale beskyttelse af de betegnelser, der er meddelt i henhold til stk. 1, indtil den dato, hvor der træffes afgørelse om registreringen.«

Bestemmelserne i dette stykke gælder ligeledes, når ansøgningen om registrering af et mærke er indgivet inden datoen for den offentliggørelse af ansøgningen om registrering, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, dersom denne offentliggørelse sker inden mærkets registrering.

10. Artikel 13 i forordning nr. 2081/92 afgrænser omfanget af beskyttelsen af registrerede navne.

2. Under overholdelse af fællesskabsretten kan et mærke, som svarer til en af situationerne i artikel 13, og som er registreret i god tro inden datoen for indgivelse af ansøgningen om registrering af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse, fortsat anvendes til trods for registreringen af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse, såfremt mærket ikke er erklæret ugyldigt, eller rettighederne dertil ikke er fortabt af de grunde, der er anført i henholdsvis artikel 3, stk. 1, litra c) og g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker […]

11. Artikel 14 i forordning nr. 2081/92 regulerer forholdet mellem BOB'er og BGB'er på den ene side og varemærker på den anden side. Den bestemmer i den oprindelige affattelse:

»1. Når en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse registreres i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, afvises ansøgningen om registrering af et mærke, som svarer til en af situationerne i artikel 13, og som vedrører samme type produkt, dersom ansøgningen om registrering af mærket er indgivet efter datoen for den offentliggørelse, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2.

3. En oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse registreres ikke, såfremt registreringen på baggrund af et mærkes omdømme og anseelse og varigheden af dets anvendelse vil kunne vildlede forbrugeren med hensyn til produktets virkelige oprindelse.«

B — *Forordning nr. 692/2003*

12. Artikel 14 i forordning nr. 2081/92 blev ændret ved Rådets forordning nr. 692/2003 [6] med virkning fra den 24. april 2003.

13. I 11. betragtning til forordning nr. 692/2003 anføres det i denne henseende:

»Artikel 24, stk. 5, i [aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder] omfatter ikke kun registrerede varemærker eller varemærker, for hvilke der er ansøgt om registrering, men også hævdvundne varemærker, før den fastsatte referencedato, navnlig datoen for beskyttelse af betegnelsen i oprindelseslandet. Artikel 14, stk. 2, i forordning [...] nr. 2081/92 bør derfor ændres, så den deri fastsatte referencedato bliver datoen for beskyttelse i oprindelseslandet eller datoen for indgivelse af ansøgningen om registrering af den geografiske betegnelse eller oprindelsesbetegnelsen, alt efter om der er tale om en betegnelse i henhold til artikel 17 eller artikel 5 i samme forordning. I artikel 14, stk. 1, bliver referencedatoen endvidere datoen for indgivelse af registreringsansøgningen i stedet for datoen for første offentliggørelse.«

6 — Forordning af 8.4.2003 om ændring af forordning (EØF) nr. 2081/92 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EUT L 99, s. 1).

14. Artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92, som ændret ved forordning nr. 692/2003, bestemmer følgende:

»Når en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse registreres i overensstemmelse med denne forordning, afvises ansøgningen om registrering af et varemærke, som svarer til en af situationerne i artikel 13, og som vedrører samme type produkt, hvis ansøgningen om registrering af varemærket er indgivet efter datoen for indgivelse til Kommissionen af ansøgningen om registrering af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse.

Varemærker, der er registreret i strid med første afsnit, annulleres.«

15. Endvidere blev den forenklede procedure i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 afskaffet ved forordning nr. 692/2003. 13. betragtning til forordningen bemærker i denne henseende:

»Den forenklede procedure i artikel 17 i forordning [...] nr. 2081/92, som tager sigte på registrering af eksisterende betegnelser eller betegnelser, der er beskyttet eller hævdvundne i medlemsstaterne, indeholder ikke nogen indsigelsesret. Af hensyn til retssikkerheden og gennemsigtigheden bør bestemmelsen derfor ophæves. Følgelig bør den overgangsperiode på fem år, der er fastsat i artikel 13, stk. 2, for betegnelser, som er registreret i

medfør af bestemmelsen, også afskaffes, hvilket dog ikke berører udløbet af overgangsperioden for betegnelser, der er registreret efter artikel 17.«

16. Artikel 1, nr. 15, i forordning nr. 692/2003 bestemmer:

»Artikel 13, stk. 2, og artikel 17 udgår. Bestemmelserne i disse artikler finder dog fortsat anvendelse på registrerede betegnelser eller betegnelser, der inden denne forordnings ikrafttræden allerede var søgt registreret efter proceduren i artikel 17.«

C — *Forordning nr. 510/2006*

17. Forordning nr. 2081/92, som senest er ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 806/2003 af 14. april 2003 [7], blev endelig erstattet af forordning nr. 510/2006, som trådte i kraft den 31. marts 2006.

18. 19. betragtning til forordning nr. 510/2006 lyder:

»De betegnelser, der allerede er registreret i henhold til Rådets forordning […] nr. 2081/92 […] på datoen for nærværende forordnings ikrafttræden, bør fortsat være beskyttet efter nærværende forordning og automatisk optages i registeret. Der bør også fastsættes overgangsbestemmelser for de registreringsansøgninger, som Kommissionen modtager før nærværende forordnings ikrafttræden.«

19. Artikel 14 i forordning nr. 510/2006, der har overskriften »Forholdet mellem varemærker, oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser«, bestemmer:

»1. Hvis en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse er registreret i henhold til denne forordning, gives der afslag på ansøgningen om registrering af et varemærke, der svarer til en af situationerne beskrevet i artikel 13, og som vedrører samme produktklasse, såfremt ansøgningen om registrering af varemærket indgives efter datoen for indgivelse af registreringsansøgningen til Kommissionen.

Varemærker, der er registreret i strid med første afsnit, erklæres ugyldige.

[…]«

7 — Forordning om tilpasning til afgørelse 1999/468/EF af bestemmelserne vedrørende de udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i retsakter vedtaget af Rådet efter høringsproceduren (kvalificeret flertal) (EUT L 122, s. 1).

III — Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingerne og de præjudicielle spørgsmål

20. Bayerischer Brauerbund er en tysk sammenslutning, hvis formål er at beskytte de bayerske bryggeres fælles interesser. Ifølge en erklæring fra Amtsgericht München (byretten i München) er sammenslutningens vedtægter dateret den 7. december 1917. Bayerischer Brauerbund er indehaver af de registrerede fællesmærker »Genuine Bavarian Beer« (siden 1958), »Bayrisch Bier« og »Bayerisches Bier« (siden 1968) samt »Reinheitsgebot seit 1516 Bayrisches Bier« (siden 1985).

21. Bavaria er et nederlandsk erhvervsdrivende selskab, der brygger øl og driver virksomhed på det internationale marked. Dette selskab, der tidligere hed »Firma Gebroeders Swinkels«, begyndte at bruge ordet »Bavaria« i 1925, og det blev en del af selskabets navn i 1930. Bavaria er indehaver af flere registrerede varemærker og figurbestanddele, der indeholder ordet »Bavaria«. Tidspunktet for registreringerne er årene 1947, 1971, 1982, 1991, 1992 og 1995. Visse af disse varemærker blev nægtet beskyttelse i Tyskland i 1973, 1992 og 1993.

22. Navnet »Bayerisches Bier« har været genstand for bilaterale aftaler om beskyttelse af geografiske betegnelser, oprindelsesbetegnelser og andre geografiske angivelser mellem Forbundsrepublikken Tyskland på den ene side og Den Franske Republik (1961), Den Italienske Republik (1963), Den Hellenske Republik (1964), Det Schweiziske Forbund (1967) og Kongeriget Spanien (1970) på den anden side.

23. Den 28. september 1993 indgav Bayerischer Brauerbund i forståelse med sammenslutningerne Münchener Brauereien eV og Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV en ansøgning til den tyske regering om registrering af »Bayerisches Bier« som BGB i henhold til den »forenklede« procedure i artikel 17 i forordning nr. 2081/92.

24. Den 20. januar 1994 underrettede den tyske regering i medfør af artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 Kommissionen om ansøgningen om registrering af »Bayerisches Bier« som BGB i henhold til den forenklede procedure.

25. Der blev udvekslet en række oplysninger mellem Kommissionen og de tyske myndigheder med henblik på at supplere sagens akter, som blev anset for at være fuldstændige den 20. maj 1997. Den endelige version af specifikationen blev sendt til Kommissionen ved skrivelse af 28. marts 2000.

26. Kommissionen forelagde Forskriftskomitéen for Oprindelsesbetegnelser og Geografiske Betegnelser (herefter »komitéen«) to udkast til forordning med henblik på at registrere »Bayerisches Bier« som BGB, som blev drøftet ad flere omgange. Drøftelserne vedrørte bl.a. spørgsmålet, om der

fandtes varemærker, der også omfattede udtrykket »Bayerisches Bier« eller oversættelser heraf.

27. Da der ikke kunne opnås det i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 krævede flertal, var komitéen ikke i stand til at afgive en udtalelse inden for den fastsatte frist. Kommissionen ændrede derfor sit udkast til et forslag til Rådets forordning, som herefter blev vedtaget som forordning nr. 1347/2001, hvorved »Bayerisches Bier« blev registreret som en BGB.

28. Efter tilsvarende procedurer i andre medlemsstater efter denne registrering anlagde Bayerischer Brauerbund sag ved Landgericht München (den regionale ret i München) med påstand om, at Bavaria skulle samtykke i at ophæve et af selskabets internationale varemærker, nemlig internationalt varemærke nr. 645 349 (herefter »Bavarias varemærke«), som er beskyttet i Tyskland med prioritet fra den 28. april 1995.

29. Landgericht München gav Bayerischer Brauerbund medhold. Bavaria iværksatte appel til prøvelse af denne dom ved Oberlandesgericht München, men appellen blev forkastet.

30. Det påhviler Bundesgerichtshof at træffe afgørelse i den af Bavaria iværksatte revisionsappel til prøvelse af et retligt spørgsmål, hvorunder selskabet har nedlagt påstand om frifindelse i forhold til påstanden om, at beskyttelsen for selskabets internationale varemærke skal ophæves, for så vidt som det er registreret for øl.

31. I henhold til den forelæggende ret afhænger afgørelsen af denne tvist af gyldigheden af forordning nr. 1347/2001, som allerede blev påkendt ved dommen i sagen Bavaria og Bavaria Italia [8], og dernæst af, hvorvidt BGB'en »Bayerisches Bier« har tidsmæssig prioritet for så vidt angår artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006 i forhold til Bavarias varemærke, og endelig af, hvorvidt dette varemærke i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006 kan sameksistere med BGB'en.

32. Hvad nærmere bestemt angår spørgsmålet om BGB'ens prioritet har den forelæggende ret bemærket, at betingelsen i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006 er opfyldt, da ansøgningen om registrering af »Bayerisches Bier« som en BGB blev modtaget af Kommissionen den 20. januar 1994, mens Bavarias varemærke først har prioritet fra den 28. april 1995. Samme resultat følger af artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92, som ændret ved forordning nr. 692/2003.

33. Den forelæggende ret er ikke desto mindre i tvivl om denne regels anvendelse, for

8 — Nævnt ovenfor i fodnote 5.

så vidt som artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92's oprindelige affattelse med henblik på fastlæggelsen af den tidsmæssige prioritet ikke henviste til datoen for ansøgningens indgivelse, men til offentliggørelsesdatoen i forordningens artikel 6, stk. 2, som imidlertid ikke findes i den forenklede procedure i artikel 17. Spørgsmålet er derfor, hvilke bestemmelser der regulerer den tidsmæssige klassifikation af en BGB, der er registreret i overensstemmelse med den forenklede procedure i artikel 17 i forordning nr. 2081/92, og navnlig hvilket tidspunkt der er afgørende for denne klassificering.

34. Bundesgerichtshof har på denne baggrund besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Finder artikel 14, stk. 1, i forordning (EF) nr. 510/06 anvendelse, når den beskyttede betegnelse gyldigt er blevet registreret i henhold til den forenklede procedure efter artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler […]?

2) a) Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende: Hvilket tidspunkt skal lægges til grund for bedømmelsen af den beskyttede geografiske betegnelses forrang som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i forordning (EF) nr. 510/06?

b) Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende: Hvilken bestemmelse regulerer konflikten mellem en geografisk betegnelse, som gyldigt er registreret i henhold til den forenklede procedure efter artikel 17 i forordning (EF) nr. 2081/92, og et varemærke, og hvorefter reguleres den beskyttede geografiske betegnelses forrang?

3) Kan man falde tilbage på nationale bestemmelser om beskyttelse af geografiske betegnelser, når betegnelsen »Bayerisches Bier« opfylder kravene til registrering efter forordning (EØF) nr. 2081/92 og forordning (EF) nr. 510/06, men forordning (EF) nr. 1347/01 er ugyldig?«

IV — Retlig analyse

A — *Indledende bemærkninger*

35. Det skal indledningsvis bemærkes, at det tredje spørgsmål, således som det klart fremgår af dettes ordlyd og af forelæggelseskendelsen, kun er stillet for det tilfælde, at forordning nr. 1347/2001 — hvorved navnet »Bayerisches Bier« blev registret som en BGB — skal anses for ugyldig som følge af den præjudicielle afgørelse i sagen Bavaria og Bavaria Italia [9], der verserede på det tidspunkt, da Bundesgerichtshof foretog nærværende forelæggelse.

36. Da Domstolen i mellemtiden i dommen i nævnte sag har bekræftet gyldigheden af forordning nr. 1347/2001 [10], og da den forelæggende ret ikke har omtalt nogen yderligere faktor, der kan påvirke forordningens gyldighed, er det ufornødent at besvare det tredje spørgsmål.

37. Med de to resterende spørgsmål og underspørgsmålene ønskes det i det væsentlige fastslået, om BGB'en »Bayerisches Bier« har tidsmæssig prioritet i forhold til Bavarias varemærke med den virkning, at varemærket skal erklæres ugyldigt, hvis der er en konflikt mellem disse rettigheder.

38. Lad mig undersøge de to problemstillinger, der opstår i denne forbindelse.

39. Først og fremmest er det nødvendigt at identificere den fællesskabsregel eller de fællesskabsregler, hvorefter prioriteten for en BGB, der er registreret i overensstemmelse med den forenklede procedure i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 (herefter »den forenklede procedure«), i forhold til et varemærke skal vurderes, dvs. at det skal afgøres, om den relevante bestemmelse i denne sag er artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 eller artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006.

40. For det andet er det nødvendigt at identificere det tidspunkt, som er bestemmende med henblik på at afgøre, om en BGB, der er registreret i henhold til den forenklede procedure, udelukker registrering af et givent varemærke.

B — *Parternes hovedstandpunkter*

41. I denne sag har Bayerischer Brauerbund, Bavaria, den tyske, den græske, den italienske og den nederlandske regering samt Kommissionen fremsat skriftlige bemærkninger. Alle disse parter, med undtagelse af den italienske regering, var også til stede under retsmødet den 10. juni 2010.

9 — Nævnt ovenfor i fodnote 5.

10 — Nævnt ovenfor i fodnote 5, præmis 115.

42. Jeg vil ikke i detaljer gengive de forskellige argumenter, parterne har fremsat, som — selv når de giver tilsvarende resultater — dækker en lang række retlige fremgangsmåder i forhold til de rejste problemstillinger. Jeg skal blot kort referere de besvarelser, som parterne har foreslået af de præjudicielle spørgsmål.

43. Hvad angår spørgsmålet om, hvilke fællesskabsregler der regulerer forholdet mellem BGB'en og Bavarias varemærke, er Bavaria, den tyske og den nederlandske regering samt Kommissionen i det væsentlige enige om, at artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006 ikke finder anvendelse på en BGB, som er blevet registreret i overensstemmelse med den forenklede procedure. Ifølge de fleste af disse parter er forholdet mellem BGB'en og Bavarias varemærke fortsat reguleret i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 i den oprindelige affattelse. Kommissionen har derimod identificeret den relevante bestemmelse i denne sammenhæng som artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 510/2006, sammenholdt med forordningens artikel 14, stk. 2.

44. Ifølge Bayerisches Brauerbund og den italienske og den græske regering skal den tidsmæssige prioritet af en sådan BGB derimod afgøres under henvisning til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006.

45. Hvad angår spørgsmålet om, hvilket tidspunkt der er afgørende for den tidsmæssige prioritet af et navn, der er registreret i henhold til den forenklede procedure, har parterne foreslået adskillige datoer: i) den dato, på hvilken det pågældende navn begynder at være beskyttet i henhold til oprindelsesmedlemsstatens nationale lovgivning (Kommissionen og den græske regering), ii) den dato, på hvilken den pågældende medlemsstat indgiver registreringsansøgningen til Kommissionen (Bayerischer Brauerbund og den italienske regering), iii) den dato, på hvilken alle de dokumenter, som ansøgningen skal indeholde, meddeles Kommissionen (i denne sags sammenhæng, ikke før sommeren 1998 ifølge Bavaria), iv) den dato, fra hvilken de erhvervsdrivende kunne få kendskab til registreringsansøgningen gennem medlemsstatens deltagelse i den forenklede procedure (den tyske regering), og endelig v) datoen for registreringens offentliggørelse (Bavaria og den hollandske regering).

C — *Bedømmelse*

1. Den anvendelige lovgivning

46. Det skal indledningsvis erindres, at grundlaget for varemærkeretten og i videre forstand også for hele området for intellektuelle ejendomsrettigheder er princippet om ældre enerettigheders forrang eller i videre

forstand princippet om »først i tid først i ret«, i medfør af hvilket indehaveren af en ældre intellektuel ejendomsret i tilfælde af en konflikt kan påberåbe sig beskyttelse mod en yngre intellektuel ejendomsret [11].

47. Hvad angår forholdet mellem BOB'er og BGB'er på den ene side og varemærker på den anden afspejles dette princip i de særlige regler, som både forordning nr. 2081/92 [12] og forordning nr. 510/2006 opstiller for de forskellige konfliktsituationer, der henvises til. Hver af disse regler har særskilte formål, og de er underlagt forskellige betingelser [13].

48. Det første tilfælde er det, der er henvist til i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 — der er artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 510/2006 — nemlig en situation, hvor er der konflikt mellem en BOB eller en BGB og et allerede eksisterende varemærke, når registreringen af den omhandlede betegnelse — henset til varemærkets omdømme, anseelse og varighed af brugen — ville kunne vildlede forbrugeren med hensyn til varens virkelige identitet. I så fald er det allerede eksisterende varemærke beskyttet, således at der gives afslag på registrering af betegnelsen.

49. Det andet tilfælde er reguleret i både artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 og i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 510/2006. Disse bestemmelser vedrører den situation, hvor brugen af et allerede eksisterende varemærke står i vejen for den beskyttelse, der er givet en BOB eller en BGB i henhold til disse forordningers artikel 13. Disse bestemmelser knæsætter sameksistensprincippet, idet de på visse betingelser tillader fortsat brug af det ældre varemærke, uanset registreringen af et navn, der er i konflikt hermed.

50. Den tredje konfliktsituation, som er den i denne sag omtvistede situation, og som reguleres af artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 og af artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006, er en konflikt mellem en ældre BOB eller BGB og et yngre varemærke, hvor brugen af varemærket vil fremkalde en af de situationer, der er beskrevet i forordningernes artikel 13. I henhold til disse bestemmelser gives den ældre betegnelse beskyttelse eller prioritet, således at registreringen af det varemærke, der er i konflikt hermed, skal afslås eller i givet fald erklæres ugyldig. Den ældre BOB's eller BGB's eksistens — som forudsat i disse bestemmelser — er således faktisk en hindring for registreringen af det varemærke, der er i konflikt med betegnelsen, i

11 — Jf. i denne retning dom af 16.11.2004, sag C-245/02, Anheuser-Busch, Sml. I, s. 10989, præmis 98.

12 — De følgende afsnit vedrører både den oprindelige affattelse af artikel 14 i forordning nr. 2081/92 og bestemmelsen efter ændring ved forordning nr. 692/2003.

13 — Jf. vedrørende artikel 14 i forordning nr. 2081/92, Bavaria og Bavaria Italia-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 5, præmis 117-123.

henhold til national varemærkelovgivning og EF/EU-varemærkelovgivningen [14].

51. I denne henseende defineres en BOB's eller BGB's tidsmæssige prioritet i forhold til et givent varemærke eller med andre ord det tidspunkt i registreringsproceduren, hvorfra et navn i tilfælde af en konflikt kan forhindre et varemærke i at blive registreret, i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 i den oprindelige affattelse under henvisning til offentliggørelsesdatoen i artikel 6, stk. 2, dvs. datoen for Kommissionens offentliggørelse af ansøgningen om registrering og de tilhørende oplysninger. Derimod henviser både forordningens artikel 14, stk. 1, som ændret ved forordning nr. 692/2003, og artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006 i denne henseende i det væsentlige til den (tidligere) dato for indgivelse af ansøgningen om registrering til Kommissionen.

52. Kernen i det problem, der er rejst i denne sag, er, at når artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 i den oprindelige affattelse henviser til »datoen for den offentliggørelse, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2«, i samme forordning, tages der — uvist af hvilken årsag — ikke hensyn til, at der i forbindelse med den forenklede procedure ikke foretages en sådan offentliggørelse, mens artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92, som ændret ved forordning nr. 692/2003, og artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006 synes at være forenelige *ratione materiae* med den forenklede procedure, da de støtter sig til datoen for indgivelse af ansøgningen om registrering til Kommissionen.

53. Dette kan dog ikke ændre det forhold, at hverken artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92, som ændret ved forordning nr. 692/2003, eller artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006, som det første spørgsmål henviser til, finder anvendelse *ratione temporis* anvendelse på forholdet mellem BGB'en og varemærket i denne sag.

54. Det skal i denne henseende først og fremmest understreges, at retssikkerhedsprincippet, således som det fremgår af fast retspraksis, generelt kræver, at faktiske omstændigheder normalt, medmindre det modsatte udtrykkeligt er bestemt, skal bedømmes efter samtidige retsregler [15].

55. Konfliktsituationen i den sag, der verserer for den forelæggende ret, opstod i forbindelse med udvidelsen af beskyttelsen af Bavarias varemærke i Tyskland i 1995. Det er med henblik på udvidelsen af beskyttelsen, at det spørgsmål skal besvares, om betegnelsen

14 — Jf. i denne henseende artikel 7, stk. 1, litra k), i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 422/2004 af 19.2.2004 (EUT L 70, s. 1), og artikel 7, stk. 1, litra k), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

15 — Jf. i denne retning dom af 6.7.2006, sag C-154/05, Kersbergen-Lap og Dams-Schipper, Sml. I, s. 6249, præmis 42, og af 12.10.1978, sag 10/78, Belbouab, Sml. s. 1915, præmis 7.

»Bayerisches Bier« — for hvilken der allerede på dette tidspunkt var ansøgt om registrering som en BGB i henhold til den forenklede procedure, men proceduren var endnu ikke afsluttet — allerede var beskyttet eller nærmere bestemt havde prioritet i forhold til Bavarias varemærke med den virkning, at dette varemærkes retsbeskyttelse var udelukket i Tyskland og dermed skulle ophæves.

56. På det tidspunkt, hvor disse begivenheder fandt sted, var det åbenbart forordning nr. 2081/92 i den oprindelige affattelse, der regulerede registreringen og beskyttelsen af navnet »Bayerisches Bier«, herunder dets forhold til varemærker. Det er derfor i lyset af denne lovgivning, at den omtvistede situation skal undersøges.

57. Jeg vil tilføje, at der ikke her er tale om de fremtidige virkninger af en situation, der opstod under forordning nr. 2081/92 i den oprindelige affattelse, og hvorpå Domstolen i en række sager har fundet, at en ny regel, såsom bestemmelsen i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006, kan finde anvendelse [16].

58. Problemstillingen er snarere her, om et givent navn på et bestemt tidspunkt blev anset for at være først i tid — og dermed først i ret — i forhold til et varemærke, som det potentielt er i konflikt med, med det resultat, at den omtvistede situation udgør en situation, der fandt sted, før forordning nr. 510/2006 trådte i kraft. Denne forordning kan følgelig kun finde anvendelse med tilbagevirkende kraft på denne situation eller på rettigheder, der var erhvervet forud for dens ikrafttræden, såfremt det af ordlyden, bestemmelsernes formål eller opbygning klart fremgår, at dette har været meningen [17].

59. Der er imidlertid intet i forordning nr. 510/2006, der tyder i denne retning, og det er i denne henseende ikke tilstrækkeligt, at navne, der allerede er registreret i henhold til forordning nr. 2081/92, fortsat er beskyttet i henhold til forordning nr. 510/2006 i overensstemmelse med denne forordnings artikel 17 og 19. betragtning hertil.

60. Det skal endelig bemærkes, at det vil være vanskeligt at argumentere for, at en problemstilling, der er så nært knyttet til den forenklede procedure, som problemstillingen med den beskyttelse, der under denne procedure skal gives navnet i forhold til et varemærke, skal reguleres af forordning nr. 510/2006, når den forenklede procedure allerede blev ophævet ved forordning nr. 692/2003.

16 — Jf. i denne sammenhæng f.eks. dom af 11.12.2008, sag C-334/07 P, Kommissionen mod Freistaat Sachsen, Sml. I, s. 9465, præmis 43, og af 29.6.1999, sag C-60/98, Butterfly Music, Sml. I, s. 3939, præmis 24.

17 — Jf. i denne retning f.eks. dom af 29.1.2002, sag C-162/00, Pokrzeptowicz-Meyer, Sml. I, s. 1049, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis. Hvad angår de af Domstolen udtrykte principper om retsreglers tidsmæssige virkning, jf. også min stillingtagen af 10.11.2009 i sag C-357/09 PPU, Kadzoev, Sml. I, s. 11189, punkt 56-59.

61. Det følger heraf, at artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 510/2006 ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, hvor BGB'en er gyldigt registreret i henhold til den forenklede procedure, således som den fremgår af artikel 17 i forordning nr. 2081/92 i den oprindelige affattelse.

62. Spørgsmålet om det tidspunkt under registreringsproceduren, hvorfra en sådan BGB kan forhindre et givent varemærke i at blive gyldigt registreret, skal derfor afgøres under henvisning til forordning nr. 2081/92 og navnlig dennes artikel 14 og 17, idet der skal tages hensyn til — for så vidt som svaret ikke følger direkte af disse bestemmelsers ordlyd — sammenhængen i, formålet med og den generelle ordning i den forordning, som disse bestemmelser er en del af [18].

2. Det tidspunkt, hvorfra en BGB, der er underlagt den forenklede procedure, kan forhindre registreringen af et varemærke, som angiveligt er i konflikt med den

63. Som det allerede er bemærket, identificerer artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92, som omfatter omstændigheder som de i den for den forelæggende ret verserende sag, da den regulerer registreringen af et varemærke i lyset af den beskyttelse, der tildeles betegnelser i henhold til den forordning — i hvert fald for så vidt angår navne, der er registreret i henhold til den normale procedure — datoen for offentliggørelse af ansøgningen om registrering af et navn som det tidspunkt, hvorfra det ikke er muligt at registrere et varemærke, der er i konflikt hermed [19].

64. Eftersom denne dato ikke finder anvendelse på navne, der ønskes registreret i henhold til den forenklede procedure, som ikke medfører offentliggørelse af ansøgningen om registrering i den i artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 omhandlede forstand [20], er det spørgsmål, der skal besvares, følgende: Hvilket tidspunkt under den forenklede procedure kan anses for at have samme funktion som den nævnte dato med henblik på anvendelsen af artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92?

65. Det skal i denne henseende for det første erindres, at både artikel 14, stk. 1, og artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 er

18 — Jf. i denne sammenhæng dom af 17.11.1983, sag 292/82, Merck, Sml. s. 3781, præmis 12, og af 20.4.2010, sag C-265/08, Federutility m.fl., Sml. I, s. 3377, præmis 18.

19 — Jf. navnlig punkt 50 ovenfor.

20 — Det skal bemærkes, at der ikke er noget i forordning nr. 2081/92's ordlyd, som umiddelbart udelukker anvendelse af forordningens artikel 14, stk. 1, på navne, der er registreret i henhold til den forenklede procedure. Det ville endvidere være uoverensstemmende med det forhold, at forordningens artikel 14, stk. 2 og 3, stedse er blevet anset således, at de finder anvendelse i sammenhæng med den forenklede procedure (jf. f.eks. dommen i sagen Bavaria og Bavaria Italia, nævnt ovenfor i fodnote 5, præmis 111 ff.).

udarbejdet for at være en registreringshindring [21], den første for registreringen af varemærker og den sidste for registreringen af betegnelser, mens artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 følger en anden logik, idet den i henhold til visse betingelser og i overensstemmelse med sameksistensprincippet bestemmer, at det allerede eksisterende varemærke fortsat kan bruges, uanset — og efter — registreringen af en BOB eller BGB, som denne brug er i konflikt med.

66. Mens artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 som en følge heraf for det andet peger på behovet for en analyse *efter registreringen*, bl.a. for de myndigheder og retter, der skal anvende de pågældende bestemmelser, skal spørgsmålet, om betingelserne i forordningens artikel 14, stk. 1, og artikel 14, stk. 3, er blevet opfyldt, vurderes af de kompetente fællesskabsmyndigheder og nationale myndigheder, der skal anvende disse bestemmelser, *forud for registreringen* af henholdsvis varemærket eller BOB'en eller BGB'en [22].

67. Det skal for det tredje i denne sammenhæng bemærkes, at det tidspunkt, som artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 henviser til vedrørende den normale procedure — nemlig offentliggørelsen af ansøgningen om registrering — er det første tidspunkt under denne procedure, hvor den igangværende registrering af en betegnelse gøres bekendt for alle de nationale myndigheder, der har til opgave at registrere varemærker, og for de berørte tredjemænd og erhvervsdrivende, således at der kan tages hensyn til dette forhold i forbindelse med registreringen af varemærker, som kan være i konflikt med disse BOB'er eller BGB'er.

68. Hvad i denne henseende angår navne, der er registreret i henhold til den forenklede procedure, skal det bemærkes, at det første tidspunkt under den procedure, hvor alle fællesskabsmyndighederne og de erhvervsdrivende kan få kendskab til registreringen af et navn, der er underlagt denne procedure, er registreringens offentliggørelse i henhold til artikel 17 i forordning nr. 2081/92, sammenholdt med forordningens artikel 15, i *Den Europæiske Unions Tidende*.

69. Den dato — nemlig den dato, hvor beskyttelsen af navne, der er registreret i henhold til den forenklede procedure, offentliggøres for første gang på fællesskabsniveau — er derfor efter min opfattelse og i lyset af de begrebsmæssige rammer for og ånden i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 den dato, som skal anses for bestemmende for afgørelsen af

21 — Jf. hvad angår artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 mit forslag til afgørelse i sagen Bavaria og Bavaria Italia, nævnt ovenfor i fodnote 5, punkt 128, 129 og 152.

22 — Jf. i denne sammenhæng dommen i sagen Bavaria og Bavaria Italia, nævnt ovenfor i fodnote 5, præmis 118 og 119.

sådanne navnes forrang med henblik på forordningens artikel 14, stk. 1.

70. Denne fortolkning støttes for det første af betragtninger over den måde, hvorpå denne regel skal anvendes i praksis.

71. Det skal således erindres, at artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 hovedsageligt fastsætter, således som det er åbenbart fra bestemmelsens første afsnit, en registreringshindring for et varemærke, som ønskes registreret, og kun sekundært, således som det er åbenbart fra bestemmelsens andet afsnit, en grund til varemærkets ophævelse, såfremt det er blevet registreret i strid med registreringshindringen.

72. De myndigheder, der har til opgave at registrere varemærker, er imidlertid åbenbart i stand til at tage hensyn til beskyttelsen af et navn, for hvilket der er ansøgt om registrering i henhold til forordningen, og navnlig til registreringshindringen, men kun hvis de er blevet opmærksomme på navnet forud for registreringen af et varemærke, som kan være i konflikt med navnet.

73. Det følger for det andet efter min opfattelse også af retssikkerhedsprincippet, at det forhold, at der er blevet ansøgt om registrering af et navn i henhold til den forenklede procedure, ikke kan udelukke registrering af et varemærke forud for offentliggørelsen af BGB'ens eller BOB'ens registrering.

74. Ifølge fast retspraksis indebærer retssikkerhedsprincippet, at EF/EU-bestemmelserne skal gøre det muligt for de berørte at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der herved pålægges dem [23].

75. I Prosciutto di Parma-sagen, som vedrørte en BOB, der var registreret i henhold til den forenklede procedure, fandt Domstolen således, at en særlig specifikation, såsom at udskæring i skiver og emballeringen af det pågældende produkt skal udføres i produktionsområdet, i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet indebar en undladelsesforpligtelse for tredjemand, og da denne ikke var bragt til tredjemands kundskab ved en passende offentliggørelse i henhold til fællesskabsbestemmelserne, som f.eks. forordningen om registrering i den foreliggende sag, kunne den ikke gøres gældende over for tredjemand ved en national domstol [24].

76. Hvad angår den foreliggende sag skal det bemærkes, at den vedrører det processuelle

23 — Jf. dom af 20.5.2003, sag C-469/00, Ravil, Sml. I, s. 5053, præmis 93, af 20.3.2003, sag C-108/01, Prosciutto di Parma, Sml. I, s. 5121, præmis 89, og af 1.10.1998, sag C-209/96, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 5655, præmis 35.

24 — Prosciutto di Parma-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 23, præmis 91-96.

skridt eller den processuelle foranstaltning i sammenhæng med registreringen af en betegnelse i henhold til den forenklede procedure, som kan have den virkning at udelukke et varemærke fra registrering.

77. Den relevante begivenhed i denne sag indebærer således klart en undladelsesforpligtelse for tredjemand, der ansøger om registrering af et varemærke, for så vidt som dette varemærke kan være i konflikt med det pågældende navn. Endvidere pålægger den også de kompetente varemærkeregistreringsmyndigheder en forpligtelse, idet de er forpligtede til at afslå at registrere sådanne varemærker.

78. I forbindelse med den forenklede procedure får berørte tredjemænd eller myndigheder kun kendskab til registreringen af BOB'en eller BGB'en ved en passende offentliggørelse, og den præklusive virkning i henhold til artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 kan derfor kun defineres i medfør af retssikkerhedsprincippet under henvisning til den foranstaltning og ikke under henvisning til en tidligere foranstaltning, såsom indgivelse af ansøgningen om registrering til Kommissionen.

79. For så vidt konkret angår ansøgningen om registrering i henhold til den forenklede procedure kan den manglende offentliggørelse klart ikke opvejes af det — i det væsentlige irrelevante — forhold, at det ifølge fast retspraksis, således som nogle af parterne med rette har bemærket, skal være muligt for de nationale retter i overensstemmelse med kravet om effektiv retsbeskyttelse at træffe afgørelse om lovligheden af en ansøgning om registrering af en betegnelse, der er indgivet under anvendelse af den forenklede registreringsprocedure [25].

80. Efter min opfattelse kan der af samme grund ikke argumenteres for, at — for så vidt angår erhvervsdrivende eller i det mindste nogle af dem — en specifik offentliggørelse af ansøgningen om registrering i henhold til den forenklede procedure ikke var nødvendig med henblik på artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92, eftersom denne ansøgning, således som det fremgår af forordningens artikel 17, stk. 1, under alle omstændigheder byggede på et navn, der allerede var retligt beskyttet på nationalt niveau, og som de erhvervsdrivende allerede må have kendskab til.

81. Selv om det er korrekt, at ansøgningen efter den forenklede procedure bl.a. forudsætter, at den betegnelse, som en medlemsstat ønsker registreret, er lovligt beskyttet i den pågældende medlemsstat, eller at den er hævdvundet i de medlemsstater, hvor der

25 — Jf. i denne retning bl.a. dom af 6.12.2001, sag C-269/99, Carl Kühne m.fl., Sml. I, s. 9517, præmis 57 og 58, og dommen i sagen Bavaria og Bavaria Italia, nævnt ovenfor i fodnote 5, præmis 57.

ikke findes nogen beskyttelsesordning [26], skal det understreges, at registreringen i henhold til den procedure ikke er ensbetydende med udvidelse af den beskyttelse, der allerede findes på nationalt niveau, til fællesskabs- eller Unions-niveau [27].

82. Bortset fra forskellen i den territoriale rækkevidde kan det beskyttelsesomfang, der tildeles en geografisk betegnelse i henhold til national ret, således afvige væsentlig fra og være mere begrænset end — som det bestemt er tilfældet her — det beskyttelsesomfang, der tildeles BGB'er eller BOB'er, der er registreret i henhold til forordning nr. 2081/92.

83. Der kan derfor ikke støttes ret på eksistensen eller nærmere bestemt offentliggørelsen af en oprindelsesbetegnelse i henhold til en national beskyttelsesordning for med henblik på anvendelsen af artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 at råde bod på den mangel på offentlighed og retssikkerhed, der er knyttet til ansøgningen om registrering af dette navn i henhold til den forenklede procedure.

84. Det skal endelig understreges, at i overensstemmelse med fast retspraksis er formålet med forordning nr. 2081/92 at sikre en ensartet beskyttelse i Fællesskabet/Unionen af de geografiske betegnelser, der er omfattet af forordningen [28].

85. Bortset fra den retssikkerhedsmæssige problemstilling, som en sådan fremgangsmåde klart ville give anledning til, ville det efter min opfattelse stride mod den ensartede beskyttelse, som den i henhold til forordning nr. 2081/92 indførte ordning således tilsigter at give, hvis en betegnelses tidsmæssige prioritet med henblik på anvendelsen af forordningens artikel 14, stk. 1, skal afgøres i forbindelse med den forenklede procedure — således som nogle af parterne har foreslået — under henvisning til det tidspunkt, hvor det pågældende navn begyndte at være beskyttet i henhold til oprindelsesmedlemsstatens nationale lovgivning eller, hvis der ikke er en national beskyttelsesordning, det tidspunkt, hvorfra navnet har vundet hævd.

86. Denne fremgangsmåde tager endvidere ikke tilstrækkeligt hensyn til den forskel, der er henvist til ovenfor [29], mellem betegnelser i den i forordning nr. 2081/92 omhandlede forstand og de nationalt beskyttede navne, som de kan være bygget på.

26 — Jf. f.eks. dom af 25.6.2002, sag C-66/00, Bigi, Sml. I, s. 5917, præmis 28.

27 — Jf. i denne retning Prosciutto di Parma-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 23, præmis 97 og 98.

28 — Jf. i denne retning bl.a. dom af 8.9.2009, sag C-478/07, Budějovický Budvar, Sml. I, s. 7721, præmis 107, og af 7.11.2000, sag C-312/98, Warsteiner Brauerei, Sml. I, s. 9187, præmis 50.

29 — Punkt 80-82 ovenfor.

87. I lyset af ovenstående betragtninger foreslår jeg, at det andet spørgsmål besvares med, at forordning nr. 2081/92 skal fortolkes således, at datoen for offentliggørelsen af registreringen er den afgørende dato for den tidsmæssige prioritet med henblik på forordningens artikel 14, stk. 1, for en beskyttet geografisk betegnelse, der er registreret i overensstemmelse med den forenklede procedure i forordningens artikel 17.

V — Forslag til afgørelse

88. Jeg foreslår derfor Domstolen at besvare de præjudicielle spørgsmål således:

»1) Artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer finder ikke anvendelse i et tilfælde, hvor en beskyttet oprindelsesbetegnelse er blevet gyldigt registreret i overensstemmelse med den forenklede procedure i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/82 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler.

2) Forordning nr. 2081/92 skal fortolkes således, at datoen for offentliggørelsen af registreringen er den afgørende dato for den tidsmæssige prioritet med henblik på forordningens artikel 14, stk. 1, for en beskyttet geografisk betegnelse, der er blevet registreret i overensstemmelse med den forenklede procedure i forordningens artikel 17.«